

[Inger Stilling Pedersen]

behandlet på det sygehus, hvor den ekspertise, som man har brug for, findes, at man ikke i sin hjemkommune bliver nægtet behandling af økonomiske grunde alene, og at man kan få løst en hel del af de forskellige problemer. Så er det muligt, at vi kan sige: Nu er vi på vej til at få en god sundhedslov, som vi kan støtte.

Men vi går positivt, men også meget kritisk ind i udvalgsarbejdet.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er ikke så længe siden, at sundhedsministeren og regeringen fremlagde forebyggelsesplanen. I den blev det bl.a. fremhævet, at der bør ske et intensiveret forebyggende arbejde blandt børn og unge, at der bør ske tidlig opsporing af faresignaler og forebyggelse af vokseninvaliditet og sociale ulykker, og at børn og unge bør opdrages til en sund livsstil. Det så alt sammen godt ud; hvem kunne ikke skrive under på det.

Men det lovforslag, som vi behandler i dag, kan imidlertid se ud, som om de pæne ord fra sundhedsministerens og regeringens side kun var ment som blå i øjnene på læserne, ikke som seriøse overvejelser om børns og unges muligheder for at leve et godt og sundt liv. Hvis de havde været alvorligt ment, havde vi nemlig ikke nu stået med et forslag, der i liberalismens, forenklingens og vel også besparelsernes navn vil gøre det frivilligt for kommunerne, hvordan de i fremtiden vil planlægge deres skolesundhedspleje, og hvilke personalegrupper de vil ansætte til at forvalte den.

Et er, at regeringen vil ændre på skolelægeordningen. Det eneste, der bliver tilbage af den, er efter forslaget en obligatorisk undersøgelse ved skolegangens start. Ikke engang en undersøgelse ved skolegangens afslutning, når børnene og de unge er i den tit meget vanskelige pubertetstid, har man tænkt på. Om det skal være skolelægen eller familiens praktiserende læge, der skal stå for undersøgelsen, står helt åbent.

Vi vil sige, at hvis den dårlige ordning, som sundhedsministeren foreslår, bliver vedtaget, vil vi i SF nok råde til, at undersøgelsen gennemføres hos familiens egen læge. For hvorfor skulle man dog forvirre og forskrække de børn, der endnu er meget små, når de kommer i 1. klasse, med et besøg hos en læge, som de ikke kender, i omgivelser, som de ikke er fortrolige

med fra tidligere lægebesøg? Men vi mener altså, at to besøg hos en skolelæge eller hos en praktiserende læge må være minimum for en lægeordning.

Værre er det dog, at sundhedsministeren har så stor tillid til kommunerne, at hun vil lade dem selv bestemme, hvem der skal bemande – eller man kunne sige bekvinde – skolesundhedsplejen. Kommunerne vil sikkert gerne gøre det godt, men det må da efterhånden være gået op for regeringen, at den selv har forårsaget manko i mange kommunekasser. Det kan vel ikke være ministerens mening, at børnenes sundhedspleje skal udsættes for forringelse, blot for at regeringen endnu en gang kan spare på bloktilskuddene. Det er i hvert fald i dobbelt forstand for billigt at bære sig sådan ad, og vi har meget svært ved at tro, at der ligger faglig rådgivning og forståelse for mange børns og unges vanskelige situation bag forslaget. Vi opfordrer sundhedsministeren til en mindre liberalistisk og mere børnevenlig tankegang end den, som dette forslag er udtryk for.

Der er i dag talt meget om menneskers rettigheder og menneskers ret til frihed. Men jeg vil sige, at respekt for det enkelte menneske, det enkelte barn, kan jeg ikke læse meget af, hverken i den uligestilling, der ligger i hele loven, eller i den uligestilling, der er med hensyn til børns og unges sundhedsforbedring.

Vi ønsker altså mindst to lægebesøg: ét ved skolegangens start, ét ved dens afslutning. Vi ønsker en obligatorisk skolesundhedspleje bemandet med bl.a. skolesundhedsplejersker og med andet uddannet og erfarent personale, der kan samarbejde på et kvalificeret plan med børnene, med skolen, med skolebestyrelsen, med lægen og med socialforvaltningerne i kommune og amt. Og så ønsker vi også en obligatorisk sundhedsplanlægning, som ikke alene skal drøftes med Sundhedsstyrelsen, men også godkendes af den.

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg vil gerne sige tak for de positive ord, der har lydt om sundhedslovforslaget. Der er mange af elementerne, som vi er enige om – kan jeg høre – og der er mange ting, vi kan arbejde videre på.

Der er opslutning om, at vi får samordnet og samlet lovgivningen om vort sundhedsvæsen. For nogles vedkommende er der også opbak-